

JAZZFLITS NUMMER 437

7 APRIL 2025

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Artemis, Alison Rayner Quintet,
Emma Rawicz & Gwilym Simcock.

5 JAZZ OP HET PODIUM

Benjamin Hermans Bughouse,
Joey Calderazzo e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

11 Monk in Amsterdam (H van Eeden)

15 Europe Jazz Media Chart April

21,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2025

JF 438 KOMT 28 APRIL UIT

BERICHTEN

Theo Loevendie met optreden gestopt

Theo Loevendie (94) heeft 22 maart tijdens het uitverkochte Jazzfest Amsterdam voor het laatst opgetreden. Zijn Theo Loevendie Kwartet bestond tijdens dit slotakkoord uit Oene van Geel (viool, drumbox), Tijs Klaassen (bas), Maarten van der Grinten (gitarist) en Loevendie zelf op piano (hij speelt al geruime tijd geen klarinet of saxofoon meer). De vier speelden de afgelopen jaren in het Amsterdamse café Welling veelvuldig samen als The Wellingtonians en maakten onder die naam ook het album 'Grounds'. Tijdens Loevendies zwanenzang werden onder meer het titelstuk van deze plaat, 'Finch Eye' (een ode aan dichter Simon Vinkenoog) en 'Bayram' gespeeld, drie stukken van de hand van Theo Loevendie.

Omer Klein gaat les geven op conservatorium van München

Pianist Omer Klein is benoemd tot Professor für Jazz-Klavier aan de Hochschule für Musik und Theater München. Hij begint op 1 oktober 2025. Klein groeide op in Israël en studeerde muziek in de Verenigde Staten. Aan het New England Conservatory in Boston studeerde hij jazzpiano bij Danilo Perez en Ran Blake, en klassiek piano bij Alexander Korsantia. In 2005 verkaste Klein naar New York, waar hij onder meer bandleider was in de Blue Note Jazz Club en Jazz at Lincoln Center, en waar hij studeerde bij Fred Hersch. Sinds 2009 woont Omer Klein in Duitsland en toert hij vandaar over de hele wereld.

ia 77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER

Jasper Somsen (links) en Anton Goudsmit gaven 17 maart een Pocket Concert bij de Concertzender. (Eigen foto)

WORLD OF JAZZ START MET REEKS CONCERTEN 'TUSSEN DE SCHUIFDEUREN'

Jazzzender World of Jazz en inJazz Radio zijn gestart met een reeks zogenoemde Pocket Concerts. Dat zijn korte concerten van Nederlandse jazz- en worldmusici die bij de Concertzender 'tussen de schuifdeuren' worden opgenomen. Dit jaar zijn twintig concerten gepland in kleine, vaak onverwachte bezettingen.

De (video)opnames worden gemaakt in de redactieruimte van de Concertzender, die is uitgerust met een radiostudio en een vleugel. Zowel opkomende als gevestigde artiesten zijn welkom. De initiatiefnemers hopen met de miniconcerten een breed publiek te kunnen bereiken. De registraties worden dan ook breed verspreid. Via hun eigen websites en apps, alsmede diverse platforms, waaronder YouTube. De optredens zijn ook onderdeel van het programma inJazz Radio, dat wekelijks onder meer op de Concertzender en World of Jazz te horen is. De eerste Pocket Concerts zijn afgelopen 17 maart opgenomen. Twee duo's traden die dag op: Suzan Veneman (trompet, flügelhorn) & Timothy Banchet (piano) en Jasper Somsen (contrabas) & Anton Goudsmit (gitaar).

Meer info: <https://www.youtube.com/watch?v=cfX0rSCYSRI>

Wayne Shorter Legacy op Leuven Jazz met vlnr: Patitucci, Coltrane en Blade. (Foto: doordries)

7.600 bezoekers bij Leuven Jazz

Het elfdaagse festival Leuven Jazz heeft van 13 tot en met 23 maart ruim 7.600 bezoekers getrokken. "Met ons programma nodigden we de liefhebber uit om de diversiteit van de jazz te ontdekken. Het is dan ook zeer fijn om vast te stellen dat de opkomst zo massaal was en dat ook de verdieping in het festival werd gewaardeerd. De positieve reacties geven aan dat we met Leuven Jazz een ruim, gevarieerd en ook steeds internationaler publiek aanspreken", zegt festivalcoördinator Danny Theuwis in een persbericht. Onder anderen Chantal Acda & The North Sea Drifters, Naima Joris & Vitja Pauwels, Emma Rawicz & Gwilym Simcock, Kika Sprangers & Teis Semey, Alex Koo Trio stonden op het programma. De grote attractie was het kwartet Danilo Pérez/John Patitucci/Brian Blade/Ravi Coltrane, dat een eerbetoen aan Wayne Shorter bracht. Het ene jaar pakt Leuven Jazz groots uit, het andere wat bescheidener. Volgend jaar staat weer een zogenoemde 'light editie' op de rol. Die is van 26 tot en met 29 maart.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

vervolg Next Jazz Legacy:

Het programma wordt betaald door de Mellon Foundation. Een commissie onder leiding van Terri Lyne Carrington, in haar rol als artistiek directeur van het programma, selecteerde de deelnemers. Het programma duurt één jaar en is in 2025 voor de vierde keer georganiseerd. Reeds 29 musici gingen de selectie van 2025 voor. Hun eerste gezamenlijke optreden geven de acht vrouwen op 14 mei in The Jazz Gallery in New York.

Rotterdams Philharmonisch Orkest speelt muziek Wayne Shorter op komend North Sea Jazz Festival

Op het komende North Sea Jazz Festival bundelen 11 juli het Rotterdams Philharmonisch Orkest en vijf jazzmusici hun krachten om een aantal stukken uit te voeren die Wayne Shorter voor jazzkwartet en symfonieorkest componeerde. Shorter schreef in totaal 32 stukken voor die combinatie, waarvan de meeste nog nooit zijn uitgevoerd. In samenwerking met dirigent Clark Rundell voert het Rotterdams Philharmonisch Orkest en artiesten die met Shorter speelden enkele van deze stukken voor het eerst uit in Europa. De deelnemende jazzmusici zijn pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci, drummer **Terri Lyne Carrington** en de saxofonisten Tineke Postma en Dayna Stephens. Recentelijk is nog een aantal nieuwe namen aan de programmering van het festival toegevoegd. Een greep: Arild Andersen/Daniel Sommer/Rob Luft, Martin Fondse Voice Orchestra, Peter Somuah Group (11 juli); Guy Salamon Group, Loek van den Berg Quintet, NAUSYQA, Tony Overwater & Atzko Kohashi (12 juli); Aki Rissanen & Steven Kamperman, Alex Koo, Cantorias, Jan van Duikeren & Marcel Veenendaal en Van Ruller & Hogenhuis (13 juli).

Terri Lyne Carrington op het North Sea Jazz Festival 2023. (Foto: Joke Schot)

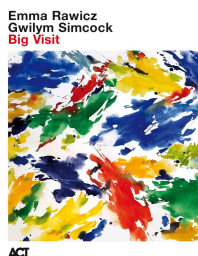
Berklee Institute of Jazz geeft acht vrouwelijke aanstormende talenten steun in de rug

Acht Amerikaanse vrouwelijke aanstormende jazztalenten zijn geselecteerd voor het Next Jazz Legacy-programma van het Berklee Institute of Jazz & Gender Justice (Boston): trompettiste Alexandra Ridout, zangeres April May Webb, zangeres-percussioniste Brenda Navarette Guzman, bassiste Carmen Quill, gitariste Chanelle Ignant, Gayageum speelster DoYeon Kim, tapdanse-res-percussioniste Melissa Almaguer en saxofoniste Nora Stanley. Alle deelnemers krijgen een bandleider en een creatieve mentor toegewezen, die hen verder gaan helpen. Die bandleiders zijn Melissa Aldana, Kris Davis, Billy Hart, Meshell Ndegeocello, Kassa Overall, Danilo Perez, Tyshawn Sorey en David Virelles. De creatieve mentoren Becca Stevens, Ellen Arkbro, Lediisi, Mark Dresser, Marquis Hill, Matthew Stevens, Susie Ibarra en **Terri Lyne Carrington**. Het Next Jazz Legacy-programma is opgezet 'to tackle gender and racial inequities by offering intergenerational apprenticeship, mentorship and professional development opportunities to people who have been historically underrepresented in jazz'.

< --- [vervolg hiernaast](#)

JAZZ OP DE PLAAT

EMMA RAWICZ & GWILYM SIMCOCK
Big Visit
ACT

De jonge Britse saxofoniste Emma Rawicz (23 jaar) was vorig jaar op verschillende Nederlandse podia te horen en wie daarbij was hoefde niet helderziend te zijn om te begrijpen dat we met een bijzonder origineel talent hebben te maken. Het gaat snel met haar. Op haar negentiende debuteerde ze met haar cd 'Incantation', speelde ze in de prestigieuze jazzclub Ronnie Scott's en werd ze in 2023 ingelijfd bij het al even prestigieuze ACT-label. 'Big Visit' is haar tweede cd voor dit label.

Rawicz heeft haar krachten gebundeld met de twintig jaar oudere pianist Gwilym Simcock uit Bangor (Wales), die in de UK als jazzpianist een behoorlijke naam heeft, en als pianist en componist van klassieke muziek nog groter is. Voor beiden is hun samenwerking als duo speciaal en nieuw. Ieder heeft twee composities aan de cd bijgedragen, die wordt volgemaakt met 'Visions' van Stevie Wonder en de standard 'You've changed'.

De twee vormen een koppel dat elkaar aanvoelt in muziek die lastig en complex is, en veel concentratie vereist. De ervaring van Gwilym Simcock maakt dat hij de structuren van de muziek duidelijk houdt en dat deze goed te volgen blijven. Zijn pianospel is doorzichtig, zijn toucher warm en helder, zijn improvisaties subtiel en delicaat, waarbij zijn baslijnen een eigen weg zoeken. Die helderheid is nog niet constant aanwezig bij Emma Rawicz. Over een live-optreden van haar schreef ik eerder dat ze veel noten speelt, en die als een soort 'sheets of sound' aan elkaar verbindt. Op haar eigen manier ver weg van Coltrane, veel meer Michael Brecker, schreef ik toen. Dat procédé is op deze cd met een duo nog sterker geworden. Haar geluid op sopraan- en tenorsaxofoon is fenomenaal, maar enige beperking in de vele ideeën die bij haar soms over elkaar buitelen zou geen kwaad kunnen. Het weerhoudt Rawicz en Simcock niet dat ze daarbij een emotionele diepte bereiken, waarbij hun muziek met elkaar samenvalt, elkaar aanvult en luistermuziek oplevert die de volle aandacht van de luisteraar opeist. **Tom Beetz**

Bezetting:

Emma Rawicz (sopraan- en tenorsax),
 Gwilym Simcock (piano),

----- >

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ALISON RAYNER QUINTET
SEMA4
Blow The Fuse Records

In de Britse jazzgemeenschap zijn er talrijke bands die de oversteek naar het Europese vasteland nog niet hebben gemaakt. De Britten houden deze schatten lekker voor zichzelf. Nu rolde in mijn brievenbus een cd van Alison Rayner, een voor mij nog onbekende bassiste, maar wel met een klinkend trackrecord. Zij speelt met haar eigen kwintet genaamd ARQ voornamelijk in Britse jazzclubs en niet in de minste zoals Ronnie Scott's en de Pizza Express-jazzclubs in London. Op haar concertagenda staan ook vele lokale optredens zoals op het Orpington Naturist Jazz Festival. Zo zie je maar, die Britse jazzmuzikanten zoeken hun publiek op plaatsen die voor de Nederlandse jazzmuzikanten nog onontgonnen terrein zijn.

Nu mag ARQ hier in Nederland niet zoveel bekendheid genieten, de individuele muzikanten hebben hun sporen meer dan verdiend. Zo is Steve Lodder een gevierde pianist die speelde met Carla Bley, Andy Sheppard en Paul McCartney, maar ook Alisons andere teamgenoten hebben klinkende referenties. Op de cd 'SEMA4' speelt ARQ eigentijdse jazz met een sterke melodische structuur. Ballads, neobop en stevige rockritmes, ze komen allemaal voorbij in de composities van Alison Rayner. Bij elk nummer geeft ze in de cd-tekst een toelichting. Het nummer 'Signal from space' is geïnspireerd op de radiopiepjes van verre galaxy's in het heelal. Lieflijk is 'The handkerchief tree'. Heeft u wel eens van de zakdoekenboom gehoord? Zo niet, zoek maar op het internet. Alison Rayner is naast een verrassende componist ook nog eens een bassist met een grote toon en rustige, maar robuuste speelwijze. De muziek is live opgenomen in de Vortex Jazzclub en heeft een uitstekende geluidskwaliteit. Het sluitstuk van 'SEMA4', het nummer 'All will be well', is een hommage aan haar te vroeg overleden zus. Het is een nummer tussen hoop en vrees met een grote emotionele lading.

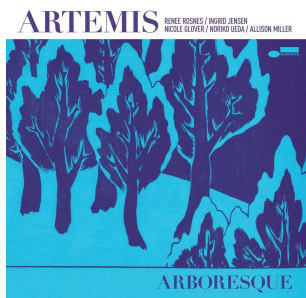
Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Alison Rayner (bas), Buster Birch (drums),
 Deirdre Cartwright (gitaar), Diane McLoughlin (saxen),
 Steve Lodder (piano).

Beluister het album van Emma Rawicz hier: <https://tinyurl.com/3f98dyhz>

ARTEMIS
Arboresque
Blue Note

In 1982 was het nog nodig dat auteur Sally Placksin een boek schreef met de titel 'American Women in Jazz'. Wat toen begon om van een anomalie te veranderen in niet zo bijzonder, is inmiddels heel gewoon geworden. Het mannenbolwerk dat jazz ooit was is inmiddels voor een groot deel geslecht, en als aanne-mer en uitvoerder van dit slooproces staat de groep Artemis in de voorste linies. Artemis werd in 2016 door pianiste Renee Rosnes opgericht als een all-female-all-star groep ter viering van de Internationale Vrouwendag, en werd nu negen jaar later door de lezers van Down Beat verkozen tot de beste jazzgroep. Ik durf te beweren dat dit niet te maken heeft met het feit dat alle muzikanten vrouw zijn, maar wel omdat er weinig werkende bands zijn die zo perfect de tijd aanvoelen en continu op zo'n hoog niveau spelen en composities schrijven. Artemis is geen groep die op de barricade voor vrouwenrechten staat, maar die gewoon heel goed is en de beste mensen voor de groep heeft gezocht. Alle bandleden hebben met composities bijgedragen, en de andere composities zijn toevallig niet van vrouwen, maar van pianist Donald Brown, die als sideman onbekend is gebleven en voor Rosnes een held is, Burt Bacharach en Wayne Shorter. De muziek is een hedendaagse versie van jazz zoals Art Blakey & The Jazz Messengers, de kwintetten van Miles Davis en Weather Report speelden. De composities zijn sterk met als topblazers Nicole Glover op saxofoon en Ingrid Jensen op trompet, die met hun kwaliteiten van vrouwen noch mannen weinig concurrentie te duchten hebben. Naast Rosnes en bassiste Noriko Ueda speelt drumster Allison Miller een opvallend sterke rol. Zij is een melodische drummer, die meer dan een ritmekeeper is en zichzelf daarnaast in haar tweespraak met de anderen een melodische rol heeft toebedeeld. Haar continue accenten op alle onderdelen van haar drumstel, maken van haar een toegevoegde solist die steeds het gesprek met de anderen aangaat. Het is een manier van drummen op een 'next level', zoals maar weinigen in de vingers hebben. Met haar derde Blue Note-album 'Arboresque' zet Renee Rosnes met Artemis een overtuigende stap om dit jaar opnieuw de Down Beat-poll te winnen.

Tom Beetz

Bezetting: Renee Rosnes (piano), Ingrid Jensen (trompet), Nicole Glover (tenorsax), Noriko Ueda (contrabas), Allison Miller (drums). ----- >

JAZZ IN BEELD JAZZ MIDDELHEIM

Rita Reys, 16 augustus 1978. (Foto: Guy Roels)

Teddy Edwards, 15 augustus 1977. (Foto: Guy Roels)

Beluister het album van Artemis hier:
<https://tinyurl.com/4ac4tuww>

JAZZ OP HET PODIUM

BENJAMIN HERMANS BUGHOUSE

Bezetting:

Benjamin Herman (altsax)
Reinier Baas (gitaar)
Peter Peskens (bas)
Olav van den Berg (drums).

Datum en plaats:

22 maart 2025,
Scheltema, Leiden.

Wat ooit begon als een idee van muziekwinkel Velvet Music Leiden is inmiddels uitgegroeid tot 'Peel slowly and see', een tweedaags muziekfestival met meer dan twintig acts op zes podia in Leiden. Op zaterdag 22 maart was Benjamin Herman te gast met zijn punkband Bughouse, in de grote zaal van Scheltema Leiden. Tot 1958 stampten daar de machines van de dekenfabriek Scheltema, maar nu mocht Bughouse de fundering laten kraken. Vanaf de eerste klap van drummer Olav van den Berg was het headbangeren op de punkjazz. Korte nummers in een razend tempo, aangejaagd door de bas van Peter Peskens, terwijl Reinier Baas alles aan elkaar plakt met razende loopjes en akkoordenwisselingen op de gitaar. En Benjamin Herman zelf? Die blies het dak van de fabriekshal...jazz op z'n allerscherpst!

Marcel Schikhof

Benjamin Herman. (Foto: Marcel Schikhof)

Benjamin Herman en Reinier Baas. (Foto: Marcel Schikhof)

Benjamin Herman en Olav van den Berg. (Foto: Marcel Schikhof)

JOEY CALDERAZZO TRIO

Bezetting:

Joey Calderazzo (piano),
Orlando le Fleming (bas),
David Hawkins (drums).

Datum en plaats:

29 maart 2025,
LantarenVenster, Rotterdam.

De Nederlandse jazzpodia worden momenteel overspoeld met pianogiganten uit verschillende generaties. Eind maart gaf Joey Calderazzo twee concerten. Hij bewijst zich al decennialang, maar komt helaas niet zo vaak naar ons land. Zijn spel is energiek, loepzuiver, daagt uit en spreekt mateloos tot de verbeelding. Wie hem konden zien spelen mogen zich gelukkig prijzen.

Als achtjarige begon Calderazzo met een klassieke pianostudie. Zijn broer, jazzdrummer Gene Calderazzo, deed hem van gedachten veranderen. Door zijn talent en een enorme inzet groeide hij uit tot een buitengewoon kundig en veelzijdig pianist, met een even fraaie als energieke, vaak ook percussieve stijl. Hij werd een drijvende kracht in de groepen van de saxofonisten Michael Brecker en Branford Marsalis, toerde met Buckshot LeFonque en werkte hard aan zijn eigen solocarrière. Tal van succesvolle albumsprojecten staan inmiddels (mede) op zijn naam, zoals 'Songs Of Mirth And Melancholy', Coltrane's 'A Love Supreme Live In Amsterdam' (Bimhuis) – gemaakt met Branford Marsalis - en 'Haiku'.

Zijn concert begon met een serene openingssolo waarin Calderazzo zich ontfermde over vorm en nuances van het 'lied' dat hij voordroeg. Waar ging deze lyrische opmaat heen? Daar liet hij geen misverstanden over bestaan. Na het taxiën ging het gas er vol op en etaleerde hij zijn beste kunnen op een zeer smaakvolle manier.

Calderazzo hecht veel waarde aan een zorgvuldige opbouw van de stukken die hij speelt. Bij hem betekent dat kop, romp en staart. Naast eigen composities speelde hij werk van onder anderen Keith Jarrett en Paul Motian.

Joey Calderazzo is een roofdier dat niet alleen jaagt als het honger heeft. Als geboren leider houdt hij het initiatief. Hij bepaalt het spel en de rangorde. Deze eigenschappen waren mij in andere bezettingen niet zo opgevallen. In zijn eigen trio vertaalt hij zijn gulzigheid in een veeleisende heldenrol.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Joey Calderazzo: een roofdier achter de piano.
(Foto: Joke Schot)

Joey Calderazzo wees zijn drummer David Hawkins tijdens het concert publiekelijk terecht. (Foto: Joke Schot)

Dat had ook een keerzijde. Omdat het tempo voortdurend hoog lag, moesten bassist Orlando le Fleming en drummer David Hawkins hun klasse tonen. Zij pakten hun rol en gaven het trio de glans van het klassieke pianotrio als multifunctioneel 'powerhouse'. Toch kreeg Hawkins een sneer nadat Calderazzo een intrigerende 'stride' afbrak, omdat zijn inzet niet op de juiste tel kwam. Zoiets kan gebeuren zou je denken, maar de sfeer op het podium werd zichtbaar gelaten. De glans verdween een beetje en er ontstond een merkwaardige tegenstelling, waardoor het publiek niet alleen getuige was van een onprofessionele berisping, maar ook zag dat er op hoog niveau werd doorgespeeld. Calderazzo toonde zijn kwetsbaarheid op een onhandige manier. In zijn spel is hij genadeloos en in zijn gedrag blijkbaar soms ook roekeloos.

Het publiek zag de spanning en sprak daarover ook na. Dat nam niets weg van het enthousiasme dat tijdens het hele concert bleef hangen en werd beloond met een ruimhartige toegift. De buiging in groepsverband bleef achterwege. LantarenVenster had een soms wat grillige meesterpianist verwelkomd.

Roland Huguenin

STICKY WICKED

Bezetting:

Peter van Breukelen (basgitaar),
Peter Lieberom (tenorsax),
Glenn Black (el. gitaar),
Matthijs Geerts (toetsen),
Remco van der Sluis (drums).

Datum en plaats:

9 maart 2025, Lab Grounds, Rotterdam.

Lab Grounds is een zaal op de hoogste etage van een voormalig schoolgebouw gelegen aan een van de mooiste hoefjes in Rotterdam. De zaal ademt een tijdloze underground-sfeer. Een perfecte plek voor de muziek van Sticky Wicked. Hun zeer geslaagde debuutalbum 'Nightfall' verscheen enkele maanden geleden bij Zennez Records en beleefde nu een officiële aftrap. Oprichter, bassist, componist en producent Peter van Breukelen vertelde dat het lastig is om als beginnende groep emplooi te vinden, maar dat er nu beweging ontstond. De kop ging er op deze middag overtuigend af. Live staat Sticky Wicked als een huis. Ze hebben een sound waarin jazz(rock), funk en fusion prachtig samenvloeien en brengen die met een onweerstaanbare 'drive'. De band is samengesteld uit sterke solisten die elkaar mooi aanvullen. De meeste nummers op 'Nightfall' zijn geschreven door Van Breukelen. Hij heeft zijn muzikale ideeën knap verweven tot een frisse retrosound. Na de pauze werd het publiek op de korrel genomen met covers van legendarische inspiratiebronnen. U kunt hier met de band kennismaken: <http://www.stickywicked.nl/>.

Roland Huguenin

BOI AKIH

Bezetting:

Monica Akihary (zang),
Niels Brouwer (gitaar),
Nora Mulder (piano, toetsen),
Ruben Kieftenbelt (elektronica).

Datum en plaats:

2 maart 2025, De Machinist, Rotterdam.

De Europoortzaal in het souterrain van het monumentale gebouw De Machinist is een mooie plek voor intieme concerten. In een kleinere bezetting bepaalde BOI AKIH zich hier tot de kern van hun muziek: een melange van jazz en etnische invloeden. De culturele wortels van zangeres Monika Akihary voeren terug naar De Molukken en de Indonesische archipel. Het klankideaal van deze groep is nooit alledaags, maar wel herkenbaar en altijd verrassend.

Met haar verhalen illustreerde Monica [vervolg in de rechterkolom...](#)

Leider Peter van Breukelen met in zijn hand de nieuwe cd 'Nightfall' van zijn groep Sticky Wicked. (Foto: Roland Huguenin)

Nora Mulder. (Foto: JokeSchot)

Boi Akih in De Machinist. (Foto: Joke Schot)

Akihary hoe zij zich in haar vocalen inleeft. Zij verbindt zang, stemexpressie en improvisatie tot een veelomvattend geheel. Ook gitarist Niels Brouwer bleef zoeken naar manieren om jazz te verbinden met het 'ongekende'. Pianiste Nora Mulder en elektronica-performer Ruben Kieftenbelt voegden lagen en klankvelden toe, die de intrigerende muziek van BOI AKIH volmaakten. Muziek die verwonderde en tot de verbeelding sprak.

Roland Huguenin

VARIA

Zutphen viert Jazzdag in bioscoop

Het Zutphense (film)theater Luxor staat zaterdag 26 april in het teken van de Internationale Jazzdag (30 april 2025). Vanaf 20.00 uur is er jazz op het witte doek te zien en zal live-muziek klinken. Er draait onder meer werk van Louis van Gasteren ('Jazz en Poetry' met dichter Ted Jones), Oerd van Cuijlenborg ('Jazzimation' met muziek van Jeroen van Vliet) en Johan van der Keuken ('Big Ben' over saxofonist Ben Webster). Ook saxofonist John Coltrane, zangeres Billie Holiday en saxofonist Stan Getz zullen op het scherm figureren. Verder zal er live-jazz te horen zijn van Jazz in Schaapskieren en gitarist Dennis Maks.

Meer info: <https://luxorzutphen.nl/>

Toots Thielemans in 2010.
(Foto: Tom Beetz)

Eerbetoon aan Toots Thielemans

Op 12 en 13 september vindt in Flagey (Brussel) een eerbetoon aan Toots Thielemans plaats: Between a Smile and a Tear – A Toots Celebration. Meer dan honderd musici zullen een bijdrage leveren: het Brussels Jazz Orchestra, de Brussels Philharmonic, Grégoire Maret (harmonica) en Kenny Werner (piano & arrangementen). Het geheel staat onder leiding van Miho Hazama.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

FESTIVALS

Yazz Ahmed speelt in Tilburg en Luik. (Persfoto)

ROYAL JAZZ KONINGS DAG

Cultureel centrum Bullekerk, FluXus, Zaandam
26 april 2025

(<https://bullekerk.nl/agenda/koningsdag-royal-jazz-festival/>)

Met onder anderen: FBI Jazzband, The Caledonians, Zaanse Big Band, West End Big Band, Ratajazz, Ratatouille, Blue Tone Big Band, De Zaanse Ambassade met gasten en Saskia Laroo Band & Joseph Bowie.

JAZZ À LIÈGE

Diverse locaties, Luik
8 tot en met 11 mei 2025

(<http://www.jazzaliege.be/en>)

Met onder anderen: Alpeh Quintet, Erik Truffaz, Enrico Rava Fearless Five, Antonio Farao Trio feat. John Patitucci en Gene Jackson, James Brandon Lewis, Miguel Zenon, Nubiyana Twist, Pierre Vaiana, Galland & Van Herzeele, Theo Croker, **Yazz Ahmed Quartet** en Youn Sun Nah.

#TRUMPETSTUFF

Paradox, Tilburg
16, 17 mei 2025

(<https://paradoxtilburg.nl/programma/trumpetstuff-4/>)

Met: Teus Nobel & Jef Neve, Suzan Veneman Zinder, **Yazz Ahmed Quartet**, Pablo Castillo & Mathieu Meyer en Teus Nobel Child's Play feat. Teis Semey, Jasper Hoiby & Niek de Bruijn.
vervolg op de volgende pagina rechtsboven...

Susanne Alt. (Foto: Mark Engelen)

Camilla George en Susanne Alt op komend Zeeland Jazz Festival

Twee weekeinden in juni staan Terneuzen (13, 14, 15) en Middelburg (20, 21, 22) in het teken van het Zeeland Jazz Festival. Het programma is bekend. Er zijn zowel gratis als betaalde onderdelen. Het betaalde programma vindt in Terneuzen plaats in Porgy & Bess en De Pit, en in Middelburg in Schouwburg Middelburg en De Spot. Het gratis programma voltrekt zich op legio andere locaties. In Terneuzen kunt u voor onder anderen Josee Koning, Mozes Rosenberg, Susanne Alt, Gianna Tam & La Banda en het duo Maite Hontelé & Ramón Valle een kaartje kopen. In Middelburg is dat voor onder anderen het Paradox Jazz Orchestra, The Ploctones, Zuco 103, Camilla George en Mathias Van den Brande Trio.

Meer info: www.zeelandjazz.nl

Motives Festival biedt vier showcases aan

Tijdens het komende Motives Festival in Heusden-Zolder mogen vier bandsartiesten zich via een kort optreden (dertig minuten) aan het publiek presenteren. De artiesten dan wel bandleiders moeten afkomstig zijn uit Belgisch Limburg. Musici die een gooi willen doen naar een optreden moeten een formatie met een langetermijnperspectief hebben, die bovendien in dezelfde bezetting internationaal kan toeren. Verder moet de formatie ten minste één album of ep uitgebracht of in de pijplijn hebben. De inschrijving voor de showcases sluit op 1 mei om middernacht. Het festival vindt plaats op 7 december aanstaande. Later dit voorjaar wordt het volledige festivalprogramma bekendgemaakt.

Info: <https://tinyurl.com/y53eean9>

FESTIVALS (vervolg)

PJPJ JAZZFEST

Cultureel Centrum, Voorschoten

24 mei 2025

(<https://www.pjpi.nl/>)

Met onder anderen: Mirjam van Dam Quintet, Daniel Sueiro Trio ft Dennis Junio, saxofoon, Sungjea Oh Quartet, K54 Trio (met Egidio Gentile, drums) en CROSSWORD (met Jieun Park, viool).

BREDA JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Breda

29 mei tot en met 1 juni 2025

(<https://www.bredajazzfestival.nl>)

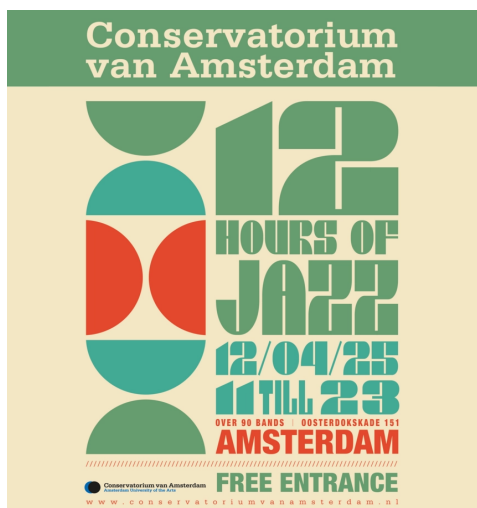
Met onder anderen: Mama Shakers, Joost Zoeteman Paulus Schäfer Kwartet, The Preacher Men, Swing'it Dixieband, BOSCO ft. Dirty Harrie, Bohém Ragtime, The Slampampers, Ray Gelato and his Giants, Chicago Capitols, CaboCubaJazz, Hans Dulfer, Andrew Oliver and the Fried Seven play Jelly Roll Morton.

Liva Dumpe. (Persfoto)

Eerste namen festival Red Light Jazz bekendgemaakt

Het Amsterdamse festival Red Light Jazz heeft de eerste namen bekendgemaakt van artiesten die op 6, 7 en 8 juni zullen optreden. Onder anderen Liquid Spirits, Another Taste, Amsterdam Funk Orchestra feat. Lilian Vieira, Philip Lassiter, La Ratte, Vox Sturnus, Soleil Niklasson & Wolf Martini, Beiggja feat. Kika Sprangers, Barenzia, Cosmic Ear, ISHA, Ben van Gelder, **Liva Dumpe** & River Adomeit en Hans Dulfer zijn gecontracteerd. Het festival wordt dit jaar voor de twaalfde keer gehouden op diverse locaties in de oude binnenstad. Ook zijn er concerten in het Zandkasteel in Amsterdam-Zuidoost. Het volledige programma wordt medio april onthuld.

Jazzmarathon van twaalf uur in Conservatorium Amsterdam

Op zaterdag 12 april klinkt twaalf uur jazz in het Conservatorium van Amsterdam. In de voorjaarseditie van het evenement 12 Hours of Jazz passeren talloze genres en stijlen de revue: van bebop tot avant-garde, van flamenco tot Braziliaanse samba, van duo tot bigband etc. Ook zijn veel nieuwe composities te horen. Het programma start om 11.00 uur en loopt tot 23.00 uur in alle zalen van het conservatorium. Bijna honderd bands treden op. De toegang is gratis.

Meer info:

www.conservatoriumvanamsterdam.nl

Televisiezender Stingray DJAZZ telt af naar Jazzahead!

Het televisiekanaal Stingray DJAZZ telt sinds 1 april af naar 24 april, de dag dat het netwerk- en showcase-evenement Jazzahead! in Bremen van start gaat. Dagelijks zendt het station een showcase uit die tijdens een eerdere editie van het evenement was te beluisteren. Telkens om 14.00 uur. Groepen uit Spanje, Frankrijk en Zwitserland hebben een streepje voor, omdat jazz uit die landen dit jaar centraal staat tijdens Jazzahead! Stingray DJAZZ is een van de partners van Jazzahead!

Nederlandse jazz in 'De Jazzdelta'

Op 19 april om 20.00 uur presenteren Ineke van Doorn en Marc van Vugt op de Concertzender weer het programma De Jazzdelta, een programma waarin de nadruk ligt op hedendaagse Nederlandse jazz. Voor wie op het moment zelf niet kan luisteren, is terugluisteren via de website van de zender later mogelijk. Ook is op Spotify een speellijst te vinden met alle nummers uit de voorgaande 28 afleveringen van het programma: <https://tinyurl.com/56nmcvys>.

Voor vijftiende keer Keep an Eye Internat. Jazz Award

Deze maand vindt op drie avonden de vijftiende editie van het concours om de Keep an Eye International Jazz Award plaats. Tijdens de halve finales op 8 en 9 april strijden ensembles van het Conservatorium van Amsterdam om twee finaleplekken. Die finale is op 16 april in het Bimhuis in Amsterdam. De twee Amsterdamse formaties nemen het dan op tegen formaties van studenten van de Escola Superior de Musica de Catalunya, Barcelona (Spanje), het Berklee College of Music, Boston (VS), de Manhattan School of Music, New York (VS) en het Jazz Performance Programme NTNU, Trondheim (Noorwegen). Het thema van het concours is deze keer 'The Music of Billie Holiday'. Alle bands arrangeren en spelen verplicht een stuk waarop zangeres Billie Holiday een stempel heeft gedrukt. De finalejury bestaat uit musici, docenten en professionals uit de cultuursector.

Wekelijks op donderdag bij World of Jazz: Jazzkotabel

In het programma Jazzkotabel nemen de presentatoren Hans Mantel en Rembrandt Frerichs wekelijks samen met twee prominente gasten uit de jazzwereld de hedendaagse jazz onder de loep. In elke aflevering worden 'blind' nieuwe albums beluisterd en van commentaar voorzien. Ook komen platen uit het verleden aan bod. De presentatoren leggen hun jarenlange ervaring en expertise naast de inzichten van hun gasten. Jazzkotabel is wekelijks op donderdag om 20.00 uur te beluisteren op het radiostation World of Jazz en wordt direct daarna als podcast beschikbaar gesteld. Onder meer bij Spotify, Apple, Podimo, Deezer en Listennotes.com. Via de laatstgenoemde website is het programma ook gratis te downloaden.

TERUG IN DE TIJD

MONK OP DREEF NA MOEIZAAM BEGIN

Pianist Thelonious Monk kon zich 15 februari 1964 in alle rust voorbereiden op zijn concert om middernacht in het Concertgebouw van Amsterdam. Vaak werden grote jazznamen in die dagen geëngageerd voor twee concerten op één avond. Eerst gaven ze dan een avondconcert in het Kurhaus in Scheveningen en vervolgens werden ze in vliegende vaart naar Amsterdam gebracht, waar om middernacht het programma nogmaals moest klinken. Monk ontsprong die dans. Ook ontbrak het min of meer gebruikelijke voorprogramma deze keer. Monk moest het publiek zelf in de stemming brengen. 'De vlam gloeide langzaam in hem op', schreef een criticus, maar na de pauze was hij volledig op dreef.

Monk had net een lang engagement in de New Yorkse jazzclub The Village Gate achter de rug, toen hij begin 1964 naar Europa kwam. Hij had daar gespeeld met zijn drie vaste krachten: Charlie Rouse op tenorsax, John Ore op bas en Frankie Dunlop op drums (1). Zij maakten ook 'Monk's Dream', het eerste album van Monk voor 'major' CBS. Het was weliswaar al in 1963 verschenen, maar de Europese trip begin 1964 was tevens bedoeld ter promotie van deze plaat. Ore en Dunlop ontbraken hiervoor echter. In Amsterdam kwam de pianist opdagen met een nieuwe ritmesectie: drummer Ben Riley (op het laatste moment aangetrokken) en bassist Butch Warren (sinds een maand of twee Monks begeleider). Als nieuwkomers hadden ze wel al met Monk in de studio gestaan – op 29 en 30 januari en 10 februari 1964 – om opnames te maken voor het later dat jaar te verschijnen CBS-album 'It's Monk's Time', maar veel concerten hadden ze samen nog niet gegeven.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Monk na aankomst op Schiphol. (Foto: Jack de Nijs0)

Thelonious Monk had op 15 april 1961 in het Amsterdamse Concertgebouw voor het eerst een concert in Nederland gegeven. Het was zo'n succes dat organisator Lou van Rees hem meteen voor een tweede concert op 20 mei van dat jaar vastlegde. Ook dat was in een vloek en een zucht uitverkocht (2). Drie jaar later was Monk nog steeds een publiekstrekker. De zaal zat in de nacht van 15 op 16 februari 1964 tot barstens toe gevuld. Het concert in het Concertgebouw was het enige Nederlandse concert van Monk dat jaar en tevens het eerste van zijn Europese tournee 1964. Het was criticus Frans Boelen opgevallen dat er zoveel 'moderne' Nederlandse schrijvers in de zaal zaten, schrijft hij 17 februari in dagblad De Maasbode: "Wij zagen onder anderen Jan Wolkers, Adriaan Morriën, Simon Vinkenoog en Remco Campert. Naar zeggen waren er nog meer schrijvers aanwezig." Hun komst verbaasde hem niet: "Sinds een aantal jaren is Monk, de man die door Lucebert de duizelingwekkende mandarijn is genoemd, een steeds weer terugkerende inspiratiebron voor schrijvers én musici (3). Campert en Bernlef schreven zelfs een vers voor hem. Meer dan welke andere grote jazzmusicus ook is Thelonious Monk een poëet, een musicus in wiens composities en improvisaties de fantasie, de mystiek, de artistieke zeggingskracht aanwezig zijn, die hem met recht tot een van de grootste kunstenaars van deze tijd stempelen."

Wat die laatste kwalificatie betreft, stond Boelen bepaald niet alleen. 'Thelonious Monk is een begrip geworden, niet alleen in de moderne jazz, maar in het hele muziekleven van na de Tweede Wereldoorlog.' 'Een briljant talent.' 'De nu 44-jarige Monk neemt in de hedendaagse jazzmuziek een zeer belangrijke plaats in.' Het zijn zomaar wat kwalificaties uit de kranten van toen. Met recht kan gezegd worden dat de Nederlandse jazzcritici begin 1964 de rode loper voor Monk uitrolden. Als eigenzinnig musicus, maar ook als componist, stond hij hier ten lande in hoog aanzien. Constant Wallagh doet in het Algemeen Dagblad van 17 februari 1964 gefascineerd de omstandigheden uit de doeken waaronder zijn composities volgens hem tot stand kwamen:

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

"In zijn grote flat in New York zijn een aantal kamers tot een riantte ruimte doorgebroken. Monk heeft ernstig last van engtevrees. Een paar jaar geleden had men op Schiphol de grootste moeite met hem toen hij door de nauwe douanehekjes moest worden geloodst. Het midden van die kale flatruimte wordt beheerst door een concertvleugel. Op die vleugel troont een radio van enorme afmetingen. Die radio staat voortdurend afgestemd op een station dat een non-stop programma van 'hill-billy'-muziek uitzendt. Deze muziek, controversieel aan de jazz, stampst door de ruimte. En temidden van dat lawaai vormt Monk zijn thema's, componeert hij zijn belangrijkste jazz. Zijn concentratie heeft dus de chaos nodig. Stille verplettert hem, behoefte aan menselijk contact bestaat er nauwelijks, de 'hill-billy'-muziek komt daarvoor in de plaats." Met dit in het achterhoofd had Wallagh tijdens het concert de indruk gehad dat Monk in het begin 'een gevecht leverde met zijn onwillige vermogen tot concentratie'. 'Martelend inspelen', noemt Wallagh het: "Maar hij zocht zonder vertwijfeling. Langzaam gloeide de vlam in hem op en na de pauze was Thelonious Monk er in de volle kracht van zijn briljante talent." Ook de jazzcriticus van De Waarheid, Herman de Wit, hoorde een duidelijk verschil tussen de Monk van voor en na de pauze, maar beoordeelt dat op 17 februari in zijn krant een stuk nuchterder: "De vermoeidheid door het reizen en concerten geven is niet bepaald bevorderlijk voor gaaf musiceren, wat helaas ook nu weer te merken was. De muziek voor de pauze was ongeïnspireerd te noemen, het tweede gedeelte stond op aanzienlijk hoger peil."

Aan zijn inzet lag het niet, dat 'martelend inspelen'. Monk ging er meteen volop tegenaan: "Thelonious Monk grijpt in het ivoor op een wijze die de goede Czerny, vader van de pianotechniek, nooit kan hebben bedoeld. Monk is geen pianist, hij is de man die met twee grote beringde handen, en als het moet met zijn ellebogen ruige zwerftochten maakt over het klavier." (Henk Huurdeman, De Volkskrant, 17 februari) "Monk, een gedrongen figuur met een fel, karakteristiek baardje, heeft achter de piano gezeten iets van een roofvogel: de handen en armen in een merkwaardige stand boven de toetsen. De armen worden vlerken, de handen worden klauwen." (Frans [vervolg in de rechterkolom...](#))

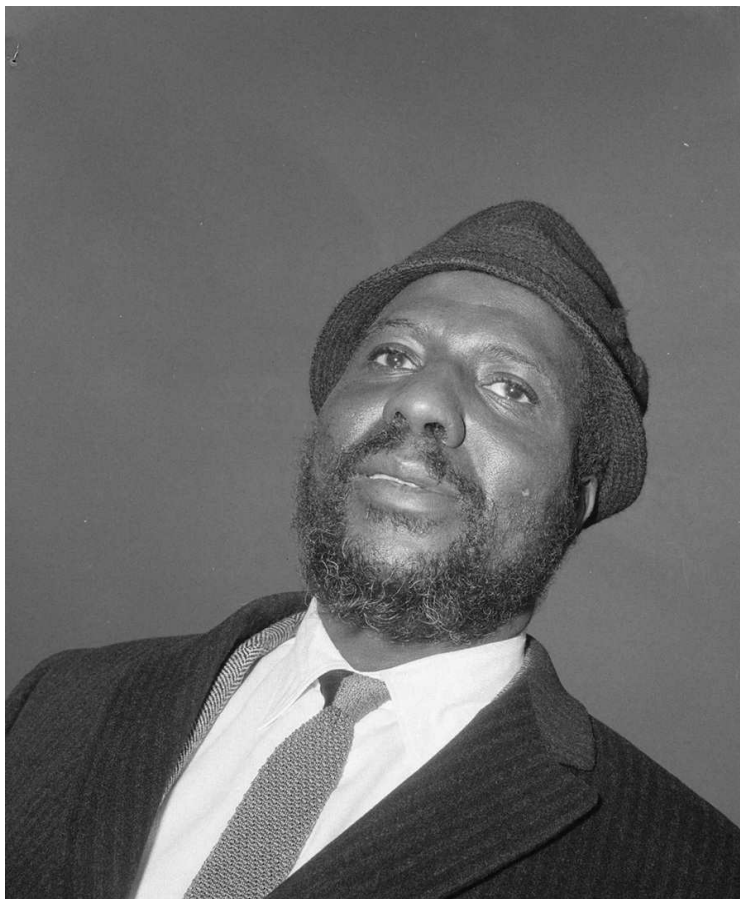
Monk tijdens zijn eerste Nederlandse optreden in het Amsterdamse Concertgebouw op 15 april 1961. (Foto: onbekend)

Boelen) En dan was Monk ook nog geregeld opgestaan om zijn medespelers aan te moedigen, met de vingers knippend en wiegend op de maat. "Het was een in alle opzichten zeer swingend concert", noteerde Michiel de Ruyter op maandag 17 februari in zijn krant Het Parool.

De Ruyter had louter lof voor Monk: "Hij behoort tot de allergrootste creatieve musici. Zijn spel, geworteld tot diep in de geschiedenis van de jazz, is uiteindelijk geworden tot Monk en alleen Monk, ondanks de voortdurende aanwezigheid van alle verledens. Thelonious Monk slaagde er als enige in om de piano een volkomen eigen, persoonlijke klank te geven. Een absoluut verschillend, voor alles en iedereen, direct herkenbaar geluid. En verder zijn er de schijnbaar simpele harmonieën, in al hun onversierd-zijn een verfijnde kleurenwereld in zich bergend. En dan is er de timing, die misschien het meest uitzonderlijke van deze muziek is en die zich onderscheidt van alle andere jazz. Monks ritmiek is een volkomen unieke manier van het beheersen van het element tijd. Monk is zonder meer meester van de tijd." En ook Henk Huurdeman was onder de indruk geweest: "Zaterdagavond, kon men weer vaststellen hoe eerlijk, flonkerend en levend die jazz van Thelonious Monk is, hoe afhankelijk ook van de vondst van het moment. Hij speelde vrijwel uitsluitend zijn eigen composities. Korte, harde thema's die de luisteraar bij de eerste kennismaking niet direct aanspreken, maar al na twee of drie keer fascineren." [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Onder meer Monks 'Rhythme-a-ning' (waarin Monk onder Rouse's solo adembenemende orkestrale begeleidingen speelde; MdR), 'Evidence', 'Blue Monk', 'Hackensack', 'Epistrophy', 'In walked Bud' en 'Misterioso' klonken in het Concertgebouw. Maar ook 'Sweet and lovely' van Gus Arnheim, Charles N. Daniels en Harry Tobias. 'Prachtig omspeeld' vond Frans Boelen. Het liet bij hem een 'overweldigende indruk' achter. Verder was er wat nieuw werk van de pianist te horen geweest, bijvoorbeeld 'Stuffy turkey'. Dat stuk zou later dat jaar verschijnen op het album 'It's Monk's Time'. Boelen had de titel gemist. Van een ander nieuw stuk moest hij zijn lezers de titel eveneens schuldig blijven. Allebei vond hij ze echter 'dubbel en dwars' het vermelden waard. Er was wel een programma van het concert te koop geweest, maar dat schoot op dit punt te kort, legde Boelen uit: "Hoewel de voorlichting in deze uitzonderlijk dure vouwblaadjes altijd tot een minimum beperkt blijft, werd zaterdagavond wel het toppunt bereikt. Zelfs het bekende 'de musicus zal een keuze doen uit de navolgende nummers' bleef achterwege."

Niet alleen Monk zelf werd bewierookt, ook Charlie Rouse, die al sinds 1959 met Monk speelde, kreeg lof toegeworpen: "Deze duidelijk door Coltrane beïnvloede tenorist heeft binnen de wijde ruimte die Monk hem laat een eigen gebied ontgonnen. En zijn steeds terugkerende dialogen met de piano klinken verbluffend helder. De meest grillige harmonieën van Monk worden 'losweg' door hem opgelost", vindt Constant Wallagh. Henk Huurdeman looft 'de zeer muzikale improvisaties' van Rouse: "Deze pure jazzman kent het grillige spel van Monk door en door en is ermee vergroeid." Frans Boelen blaast eveneens de loftrompet: "Het werd al spoedig duidelijk dat Monk in Rouse zijn tweede ik had gevonden. Zijn muziek werd nimmer zo goed geïnterpreteerd, zo verbijsterend trefzeker aangevoeld als door deze buitengewoon knappe tenorist die in de collectieve gedeelten van Monks stukken voor een wel heel opvallende, volstrekt eigen tegenstem zorgde." Michiel de Ruyter plaatst toch een kleine kanttekening: "Charlie Rouse is constant gebleven — rechtuit, direct en dringend, steeds boeiend, hoewel zonder briljante vondsten." Rondt slecht is de kritiek van de verslaggever van het Algemeen Handelsblad op hem: [vervolg in de rechterkolom...](#)

Thelonious Monk op luchthaven Schiphol. (Foto: Jack de Nijs)

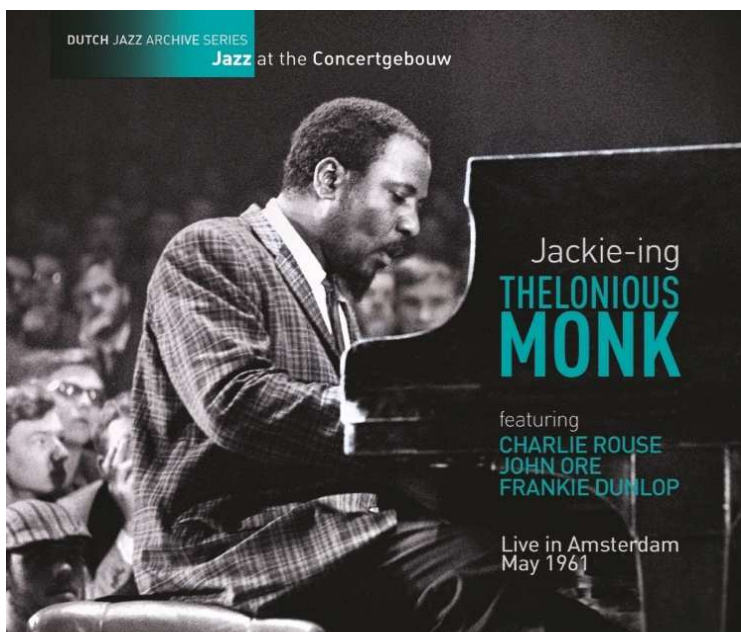
"De curve van zijn soli vertoont geen enkele climax. De intensiteit van zijn spel is van begin tot eind constant, waardoor zijn improvisaties dan ook altijd vrij plotseling eindigen." Michiel de Ruyter had eveneens warme gevoelens over de twee andere begeleiders: "Ondanks de korte samenwerking van de huidige ritmesectie kon van een hechte, typische Monk-ritmegroep gesproken worden: een gelijk geaarde beat en swing. Butch Warren is bovendien een sterke solist, meer dan Riley, hoewel deze mogelijk, vooral ook psychisch, met aanpassingsproblemen te kampen heeft." Constant Wallagh deelde de Ruyters mening over Warren: "Butch Warren bleek een rijp en inventief bassist en drummer Ben Riley, die te elfder ure de plaats van Frankie Dunlop op deze tournee moest innemen, toonde zich meester in de ritmiek, die de stuwende basis vormt van Monk's beleving van de jazz-muziek." Frans Boelen noemde Warren zelfs een 'revelatie': "Hij bracht de muisstille zaal menigmaal tot groot enthousiasme met zijn lange, steeds weer boeiende soli." En de loftuigen hielden nog even aan: "Warren speelt ook in de hoge tempi bas met zo'n machtsvertoon dat het lijkt alsof er geen afstanden bestaan en alles dicht bij elkaar ligt zoals bij de viool. Zijn 'gewone' begeleidingen en prachtige wisselingen zijn een lust om te volgen. Ook drummer Ben Riley is geheel op zijn plaats bij Monk. Zijn aanpak om de stukken in de tijd te zetten en de zaak te laten swingen is vooral bij Monk niet eenvoudig", aldus Herman de Wit. De anonieme scribent van het Algemeen Handelsblad was duidelijk minder onder de indruk geweest: "De twee jonge musici die sinds kort zijn ritmeteam vormen zijn van een voor een Amerikaans ensemble zeer middelmatig niveau. Bassist Warren, ritmisch solide, is als solist volkovervolg op de volgende pagina linksboven..."

men onbelangrijk, hoewel enkele effectvolle passages misschien het tegendeel kunnen suggereren. De notenkeus in zijn begeleidende spel is bepaald ongevarieerd; hij vervalt daarbij, evenals in zijn soli, in eindeloze herhalingen, en mist de originaliteit die drummer Riley tegenzeggelijk ten toon spreidde in zijn soli. Toch was deze als begeleider ook erg ongevarieerd en miste hij de 'power' die men bij de meeste Amerikaanse drummers vindt." Mede hierdoor had Monk ver boven zijn begeleiders uitgestoken, vond deze scribent.

Monk was de spil geweest waar het nachtconcert om draaide, daarover waren de critici eensgezind: "Monk zit en staat als een rots in de branding. Zijn spel is dwingend, Er gebeurt altijd iets." (Herman de Wit); "Er ontstaat jazzmuziek op het ogenblik waarop Thelonious Monk begint te spelen." (Constant Wallowagh); "De eigenlijke spanning in de muziek komt uit Monks pianospel." (Michiel de Ruyter); "Zijn grillige harmonieën, zijn onorthodox akkoordgebruik, zijn parelende thema's (stralend van eenvoud en helderheid) plaatsen deze jazzkunstenaar nog altijd op een eenzame hoogte." (Frans Boelen). Monk was niet zelfzuchtig geweest, constateerde Herman de Wit verder: "Monk laat zijn musici in alle stukken excelleren en meermaals zo dat het publiek enthousiast kon reageren op prachtig solowerk." Voor Henk Huurderman was dit nu juist het 'enige zwakke punt van dit concert': "Het steeds terugkerende schema van thema - tenorsolo - pianosolo - bassolo - drumsolo - thema. Een gevaarlijk patroon voor een concert van twee uur. Zeker in de nacht." Het had uiteindelijk bij hem de pret niet gedrukt. Alleen de criticus van het Algemeen Handelsblad was in mineur vertrokken. De in zijn ogen ondermaatse begeleiders hadden roet in het eten gooid: "Een totaalindruk van een concert wordt nu eenmaal niet door één man bepaald, al is het dan een geniale, zodat er toch sprake is geweest van een enigszins teleurstellend concert."

Hans van Eeden

Voetnoot 1: In 1985 werden daar opnames van uitgebracht op het label Xanadu met als titel 'Live! At The Village Gate'. Op het album is Monk medio november 1963 te horen met Charlie Rouse op tenorsax, John Ore op bas en Frankie Dulong op drums. Rouse speelde van 1959 tot en met 1970 met Monk; Ore en Dulong van 1960 tot en met 1963.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Voetnoot 2: Ruim veertig minuten van dit concert staan op het album 'Jackie-ing', een uitgave van het Nederlands Jazzarchief.

Voetnoot 3: Lucebert:
"de duizelingwekkende mandarijn beveelt
afbraak van het porseleinen paleis
wulpse slaven slopen terwijl hij
in zijn jaden grot zich hinnikend inspint"

Beluister hier Monk op 23 februari 1964 in Parijs:

<https://www.youtube.com/watch?v=4sswp02n0Yg>

VARIA

Programma Utrechts Jazzfestival bekend

De Aanhouder Swingt, Organism, Red Hot 100 Bigband, Mob's Animal Farm, Pocket Changes en Kitchen Collective treden 1 juni op tijdens de elfde editie van het Utrechts Jazzfestival. Het festival is gratis toegankelijk en vindt plaats in de binnenstad van Utrecht. Jaarlijks bezoeken zo'n vijfduizend mensen het evenement. **Meer info:** www.utrechtsjazzfestival.nl

WDR3 zet Nederlandse jazz in het zonnetje

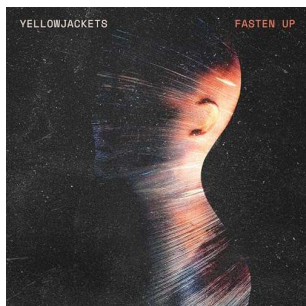
Het Duitse radiostation WDR3 besteedde 28 maart een uur aan de jazz uit Nederland. Samensteller en presentator Thomas Mau: "Die niederländische Jazzszene zeichnet sich durch eine bemerkenswerte stilistische Vielfalt aus. Zwischen Avantgarde und Mainstream machen immer wieder neue Ensembles auf sich aufmerksam." Mau draaide onder meer muziek van Gallowstreet, Kika Sprangers Large Ensemble, Ben van Gelder en Reinier Baas met het Metropole Orkest, Guy Salamon en het Teis Semey Quintet. Het programma is hier terug te luisteren: <https://tinyurl.com/mr7ucf3t>.

John McLaughlin op All-Star Global Jazz Day Concert

De Britse gitarist John McLaughlin zal meewerken aan het All-Star Global Concert dat op 30 april ter gelegenheid van de Internationale Jazzdag in Abu Dhabi plaatsvindt. Ook onder anderen John Beasley, Dee Dee Bridgewater, Terri Lyne Carrington, Kurt Elling, Marcus Miller, John Pizzarelli, Dianne Reeves, Arturo Sandoval en Danilo Pérez staan op het programma. Het geheel staat onder leiding van toetsenist Herbie Hancock. Het concert is live te volgen via www.jazzday.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

31 maart 2025

1 Yellowjackets

Fasten Up
(Mack Avenue)

2 Artemis

Arboresque
(Blue Note)

3 MTB

Solid Jackson
(Criss Cross)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:** Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

ia77
JazzFlits

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 april 2025

Tony Dudley-Evans, UK Jazz News:

SOPHIE AGNEL

Song (Relative Pitch Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

EYOLF DALE TRIO

When Shadows Dance (Edition Records)

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

JOHN PATITUCCI

Spirit Fall (Edition)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

CLAUDIA SOLAL & BENJAMIN MOUSSAY

Punk Moon (Jazzdor Series)

Axel Stinshoff, Jazz thing,

Mike Flynn, Jazzwise:

BUGGE WESSELTOFT

Am Are (Jazzland)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

MATTEO BORTONE NO LAND'S

A Tree in the Mist (Onze Heures Onze)

Yves Tassin, JazzMania:

DAVID LINX

Real Men Cry (Cristal Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

JEF NEVE & TEUS NOBEL

Esho Funi (Blue Keys Productions)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

MIKELIS DZENUSKA & VICTORY BOULEVARD

The Fish Suite (Jersika Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

KALI TRIO

The Playful Abstract (Ronin Rhythm Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

GELLÉRT SZABO'S IDEAL ORCHESTRA

Live At Berghain (Boomslang Records)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

AMBROSE AKINMUSIRE

Honey From A Winter Stone (Nonesuch Records)

Kateryna Ziabliuk, Meloport:

HYPHEN DASH

Basement 626 (Eigen Beheer)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

JOE LOVANO/MARCIN WASILEWSKI/SŁAWOMIR KURKIEWCZ

Homage (ECM)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

WOJCIECH JACHNA SQUAD

Ad Astra (Audio Cave)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

JON BALKE

Skrifum (ECM)

Christine Stephan, Jazzthetik:

KINAN AZMEH & CITYBAND

Live In Berlin (Dreyer Gaido)

Dick Hovenga, Written in Music:

VEGA TRAILS

Sierra Tracks (Gondwana Recordings)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

JOEP VAN RHIJN

Between Fact & Fiction (Poclanos)

Nuno Catarino, jazz.pt:

SATOKO FUJII GEN

Altitude 1100 Meters (Libra Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)